

OCHRANA ŽIVOTA NENARODENÝCH DETÍ A APLIKÁCIA VAKCÍN DERIVOVANÝCH Z POTRATENÝCH ĽUDSKÝCH PLODOV

René Balák

Abstrakt: Plošné používanie vakcín derivovaných z tkanív potratených ľudských plodov už niekoľko rokov rozdeľuje vedeckú ale i laickú komunitu. Vo filozofických a teologických hodnoteniach na poli bioetiky sú prítomné divergentné názory. Autor prezentuje kritickú analýzu najrozšírejších spôsobov etického hodnotenia ako aj klasický spôsob teologickomorálneho hodnotenia aplikácie takýchto vakcín, zohľadňujúc učenie *Ecclesiae magisterium ordinarium*.

Kľúčové slová: teológia, etika, vakcíny, potraty, *magisterium ecclesiae*, teleologizmus, proporcionalizmus, konzekvencionalizmus.

Úvod

Parentes et medici, nascituri morituri vos salutant! Pozdrav desiatok utilitaristicky zavraždených nenarodených detí, ktoré boli neľudsky obetované na oltár biomedicínskej vedy a pokroku, je adresovaný všetkým tým, ktorí ignorujú fakt, že každej ľudskej bytosti prináleží od počatia až po prirodzenú smrť dôstojnosť ľudskej osoby¹, a že pápežské *Ecclesiae magisterium ordinarium* nepochybniteľne apeluje, že „(...) vedomé a dobrovoľné rozhodnutie zbaviť nevinnú ľudskú bytosť života je z morálneho hľadiska vždy zlo a nikdy nemôže byť dovolené ani ako cieľ, ani ako prostriedok na dobrý cieľ. Je to totiž čin vážnej neposlušnosti voči morálnemu zákonu, ba čo viac, voči samému Bohu, jeho pôvodcovi a garantovi; je to čin, ktorý protirečí základným čnostiam spravodlivosti a lásky. Nič a nikto nemôže opraviť na zabitie nevinnej ľudskej bytosti, či je to plod, alebo embryo, dieťa, alebo dospelý, starý, nevyliciteľne chorý, alebo zomierajúci. Okrem toho nikto nemôže vyžadovať tento vražedný čin pre seba alebo pre iného, ktorý je zverený jeho zodpovednosti, ani priamo alebo nepriamo s ním súhlasiť. Žiadna autorita ho nemôže legitímne nanútiť ani dovoliť“². Bioetická otázka (v rovine teológie a filozofie) teda znie: neignoruje sa aplikáciou neetických vakcín príkaz dekalógu Nezabiješ! ako aj skutočnosť, že „človek má hodnotu v sebe samom, preto nemôže byť zneužitý pre žiaden iný cieľ“³, ako aj personalistická norma *persona est affirmanda propter se ipsam*, že „osoba je takým dobrom, ktoré nie je možné používať ako predmet alebo ako prostriedok k cieľu“⁴? Etické úvahy o povinnej vakcinácii sú menej viditeľné ako právna a politická rovina problematiky, či rovina finančných záujmov, avšak tieto etické úvahy budú mať v budúcnosti väčší význam ako dnes⁵, lebo ak biomedicínske vedy neslúžia človekovi, tak sú bez duše a neľudské⁶.

¹ Por. Kongregácia pre náuku viery. *Dignitas personae*. nr.1.

² Por. Ján Pavol II. *Evangelium vitae*. nr. 57.

³ Por. H. Hrehová. *Nové racionálne pochopenia života – bioetika a metafyzika*. In: *Folia universitatis tyrnaviensis*. vol. XV: 2008 s. 41.

⁴ Por. M. Mráz. *Problém utrpenia a jeho riešenie v medicínskej etike*. Trnava 2000 s. 73.

⁵ Por. J. Schwartz - A.L. Caplan. *Ethics of vaccination programs*. In: *Current Opinion in Virology*. 1:2011 s. 1 – 5.

⁶ Por. Benedikt XVI. *Speech To the Participants in the 25th International Congress of Catholic Pharmacists (October 29, 2007)*.

Dôkazom toho je obľudná a neľudská biomedicínska prax vývoja a výroby⁷ ako aj aplikácie vakcín⁸, ktorú nemožno nazvať inak, ako medicínskym kanibalizmom, za ktorým sú desiatky potratov nenarodených detí, kde sa utilitaristicky používajú bunkové línie z cielene potratených ľudských plodov⁹. Je tu mimoriadne odporná a neľudská realita, že celý proces desiatok potratov bol vedecky naplánovaný, úmyselný a logisticky profesionálne riadený¹⁰ nielen na medicínskej úrovni, ale aj z hľadiska inštitucionálnej medzinárodnej spolupráce na realizovaní celých sérií potratov nenarodených detí, kde vyvinutie a vyrobenie vakcíny bolo spoločným menovateľom všetkých vykonaných potratov. Tento proces sa vedecky a logisticky tak zdokonalil, že sa kreovala a upevnila neľudská štruktúra hriechu, ktorá ako sa zdá, je zatiaľ imúnna voči morálnym apelom oficiálnej katolíckej náboženskej doktríny, ak ide o klasickú teologickú analýzu ľudského skutku¹¹. Farmaceutické koncerny pokračujú v legalizovanom sprisahaní proti životu nenarodených detí, ktorú

⁷ Na vývoji vakcín sa podieľali L. Hayflick z Wistar Institut na Pensylvánskej univerzite, S. Gard z Karolinska Institutet v Štokholme, S. Plotkin a A. Girardi z Merck Research Institute. Pri kreovaní prvých bunkových línií sa vykonalo viac ako štyri desiatky intencionálne chcených potratov, s čím priamo súvisí aj vtedajší proces izolácie živého vírusu ružienky. Niektoré z vakcín nepochybne boli, a sú aj dnes vyvíjané v spojitosti s intencionálne vykonanými potratmi, keďže sa kontinuálne uplatňuje nemorálna prax zabíjania nenarodených detí, pričom dôkazom je bunková kultúra IMR-90 vyvinutá v Coriell Institute for Medical Research, ako aj bunková kultúra PER.C6 (spolupráca University of Leiden) vyvinutá vo firme Crucell v Holandsku, či MRC – 9. Por. J.P. Jacobs et al. *Characteristics of a Human Diploid Cell Designated MRC-5*. In: *Nature* 227:1970 s.168, L. Hayflick - P. S. Moorhead. *The Serial Cultivation of Human Diploid Cell Strains*. In: *Experimental Cell Research* 25:1961 (December). s. 591n; L. Hayflick - S. Plotkin - R.E. Stevenson. *History of the Acceptance of Human Diploid Cell Strains as Substrates for Human Virus Vaccine Manufacture*. In: *Developments in Biological Standardization*. 68 :1987 s. 9 – 17; L. Hayflick. *History of Cell Substrates Used for Human Biologicals*. In: *Developments in Biological Standardization* 70:1989, s. 11–26; L. Hayflick - P. S. Moorhead. *The Serial Cultivation of Human Diploid Cell Strains*. In: *Experimental Cell Research* 25:1961, (December) s.618; W. Nichols et al. *Characterization of a New Human Diploid Cell Strain, IMR-90* In: *Science* (April 1) 196.4285, 1977, 60; J.P. Jacobs - A.J. Garrett - R. Merton. *Characteristics of a serially propagated human diploid cell designated MRC-9*. In: *Journal of Biological Standardization*. Vol. 7, 2: 1979, ss. 113–122.

⁸ Sú to vakcíny, ktoré sa plošne používajú vo svete: Varivax, Poliovax, Vivaxim, G-CSF, MMR, Priorix, Xigris, Meruvax II, ProQuad/MMR-V, Avaxim, Epaxal, DT PolAds, Varilrix, Zostavax, Pentacel, Imovax, Quadracel, Pulmozyme, Vaqta, Havrix, Twinrix, MR Vax, Eolarix, Infarix, Biavax II, Enbrel, Acambis 1000. Viaceré z týchto vakcín môžu byť v rôznych štátoch sveta predávané pod iným obchodným názvom. Na Slovensku sa používajú tieto neetické vakcíny: ProQuad, Ambirix, Varivax, MMR VaxPro, Vaqta 25 a 50U, Twinrix, Avaxim 160U, MMR II, Havrix, Priorix, Priorix Tetra. Všetky spomenuté vakcíny sú vyvinuté a vyrobené na základe využitia niektorej z bunkových línií (WI-26 VA4, Hamster, WI38, HEK – 293, MRC – 5, kultúra vírusu ružienky RA – 273), pričom všetky tieto bunkové línie pochádzajú z intencionálne potratených ľudských plodov. V kontexte aplikácie MMR (ale aj iných neetických) vakcín bol niektorými vedcami zaznamenaný významný zvýšený výskyt porúch autistického spektra a vo vedeckom svete sa špekuluje, či gradujúca prevalencia autizmu kauzálne súvisí z aplikáciou vakcín obsahujúcich fragmenty reťazca ľudskej DNA, pochádzajúcich z potratených ľudských plodov zavraždených počas vývoja daných vakcín (z dôvodu kreácie substrátov z bunkových kultúr a izolácie živých vírusov) alebo s chemickým zložením vakcín či s kontamináciou vakcín. Niektoré vedecké údaje vzbudzujú oprávnené bioetické pochybnosti a mravné výhrady voči aplikácii neetických vakcín, a to i napriek tomu, že príčina znepokojujúceho nárastu autizmu môže byť efektom vzájomného prieniku viacerých faktorov. Por. T. Deisher et al. *Impact of environmental factors on the prevalence of autistic disorder after 1979*. In: *Journal of Public Health and Epidemiology*. 6 (9): 2014 ss. 271 – 284; B. S. Hooker. *Measles-mumps-rubella vaccination timing and autism among young african american boys: a reanalysis of CDC data*. In: *Translational Neurodegeneration*, 2014, 3:16; D.A. Geier – M.R. Geier. *Pediatric MMR Vaccination Safety*. In: *International Pediatrics* 18:2003, nr. 2, ss.203 – 208; J.K. Kern et al. *Evidence of neurodegeneration in autism spectrum disorder*. In: *Translational Neurodegeneration* 2:2013, 17; H.V. Ratajczak. *Theoretical aspects of autism: Causes—A review*. In: *Journal of Immunotoxicology* 8 (1): 2011, s.68–79; D.A. Geier – M.R. Geier. *A comparative evaluation of the effects of MMR immunization and mercury doses from thimerosal-containing childhood vaccines on the population prevalence of autism*. In: *Med Sci Monit* 10:2004 ss. P 133–P139.

⁹ Por. D. L. Vinedge. *Aborted Fetal Cell Line Vaccines And The Catholic Family A Moral and Historical Perspective. Original Appeal Filed With The National Catholic Bioethics Center And The US Conference of Catholic Bishops*. October 2005.

¹⁰ Niektorí autori (aj vedci, ktorí ich vyvíjali vakcíny) poukazujú na skutočnosti (dlhodobo ukryvané pred verejnosťou), keď sa pri vývoji a výrobe vakcíny proti ružienke intencionálne vykonalo viac ako štyridsať potratov. Por. Plotkin S.A. *The History of Rubella and Rubella Vaccination Leading to Elimination*. In: *Clinical Infectious Diseases* 43:2006 (Supplement 3) ss. 164-168; L. Hayflick et al. *Preparation of Poliovirus Vaccines in a Human Fetal Diploid Cell Strain*. In: *American Journal of Hygiene* 75:1962 (March) ss. 240–258; Plotkin S.A. - Farquhar J.D. - Katz M. - Buser F. *Attenuation of RA27/3 rubella virus in WI 38 human diploid cells*. In: *American Journal of Diseases of Children*. 118: 1968 s.178-85; T. Collins. *The Vaccination Question*. In: *The Angelus. Journal of Catholic Roman Tradition*. (February 2006) ss. 3 – 13. Na naplánovaný a riadený proces vývoja a výroby poukazujú viacerí. Por. Ch. Beiswanger. *A Brief History of IMR-90*. In: *Cell Collections* 2003/2004: ss. 5–6, http://ccr.coriell.org/ccr/newsletter/CCRNews.pdf_4.pdf; R. Leiva. *A Brief History of Human Diploid Cell Strains*. In: *The National Catholic Bioethics Quarterly* Autumn 2006 ss. 443 - 451, A. Wong. *The Ethics of HEK 293*. In: *The National Catholic Bioethics Quarterly* (Autumn 2006) ss. 473 – 495, W. Nichols et al. *Characterization*

sú obeťou primárne individuálneho či skupinového zla potratu, ktoré sa postupne pretransformovalo na štandardnú štruktúru zla, ktorú dnešná civilizácia smrti akceptuje, ba dokonca inštitucionálne často glorifikuje ako veľký medicínsky pokrok. Podľa oficiálnych vyhlásení, sa pomocou plošnej vakcinácie dosiahol veľký pokrok v boji proti mnohým infekčným chorobám, avšak slovo pokrok majú všetci na perách a v hlave, ale v skutočnosti je možné vidieť straty, porážky a skazu, v podobe hroznej skutočnosti, že medicína, ktorá má slúžiť životu a zdraviu, zabíja nenarodené deti, aby vyvinula a vyrobila preventívne produkty (vakcíny), o ktorých sa deklaruje, že ochraňujú zdravie a život žijúcich detí dnes. Medicínska služba životu ale nesmie robiť rozdiel medzi životom nenarodeného človeka a životom narodeného človeka. Je však takáto biomedicínska prax (kanibalistická aplikácia vakcíny pochádzajúcej z potratených ľudských plodov) skutočne autentickou službou tomuto životu? Plošným aplikovaním neetických vakcín sa priamo podporuje globálny potratový priemysel farmaceutických koncernov a biomedicíny, ako aj neľudské postupy a praktiky v oblasti dnešného vedeckého výskumu, vývoja a nových vakcín, čo je samo osebe nemorálne, lebo je to podporou mravného zla, hriechnych štruktúr a kultúry smrti. Ťažko však možno pochopiť súčasnú situáciu bez toho, aby sa po mene nazval prameň zla, ktorý trápi človeka¹². Katolícka náboženská doktrína zdôrazňuje, že človek nesie aj zodpovednosť za hriechy spáchané inými, keď pri nich spolupracuje priamou a dobrovoľnou účasťou, nariadením a schvaľovaním, nezabránením, ako aj ochranou tých, ktorí páchajú zlo¹³, čo sa však v etickom hodnotení často hypokriticky opomína.

1. Metodologické omyly teologicko-etického hodnotenia

Nebezpečenstvo, že etické koncepcie ako utilitarizmus, konzekvencionalizmus, proporcionalizmus či teleologická metodológia mravného rozlišovania, sa stanú určujúcim kritériom mravného rozlišovania danej problematiky, je zjavné. Je šokujúce, ako sa vo väčšine etických hodnotení prejavujú charakteristické črty dnešnej civilizácie, a to materializmus, v ktorom sa osoby považujú za predmety, či mravný subjektivismus, v ktorom nejestvuje nič okrem individuality, ani absolútne normy dobra a zla, a nakoniec utilitarizmus, v ktorom sa využívajú iní vo svoj vlastný prospech, kde sa kalkuluje, či sú užitoční¹⁴. Efektom je úžasná teleologická ekvilibristika, projektujúca ako dobro, to, čo je mimoriadne odporným zločinom proti ľudskosti: vývoj, výroba a ako aj aplikácia vakcín, derivovaných z potratených ľudských plodov, pričom vyvinuté bunkové línie možno používať iba dočasne a kratšiu dobu, ako sa pôvodne predpokladalo, a o tomto fakte sa vie už desaťročia¹⁵. Dnes je teleologizmus (konzekvencionalizmus a proporcionalizmus) najčastejšie aplikovaným metodologickým spôsobom teologickomorálneho hodnotenia vakcinácie. Tradičné, *magisterii ecclesiae* aprobované, poňatie vnútorne zlých skutkov, ktoré nikdy nie je dovolené vykonať ani použiť ako prostriedok k neskoršiemu dobru, a ktoré ani úmysel a cieľ netransformujú na dobro, sa rafinovane opustilo. Práve teleologizmus je ovocím skoršieho filozofického divergentného rozdelenia, ktoré sám v sebe reprezentuje, a to sugescia konfliktu medzi ľudskou prirodzenosťou a

of a New Human Diploid Cell Strain, IMR-90 In: *Science* (April 1) 196.4285, 1977, 60; A. Sabchareon. *A New Vero Cell Rabies Vaccine: Results of a Comparative Trial with Human Diploid Cell Rabies Vaccine in Children*. In: *Clinical Infectious Diseases*. 29:1999 ss. 141–149; J.P. Jacobs et al. *Characteristics of a Human Diploid Cell Designated MRC-5*. In: *Nature* 227 :1970 ss. 168 – 170.

¹¹ Por. *Katechizmus Katolíckej Cirkvi*. nr. 1750 - 1761.

¹² Por. Ján Pavol II. *Sollicitudo rei socialis*. nr. 36. Týmto zlom je zločin proti ľudskosti, čiže intencionálne chcená a legalizovaná biomedicínska genocída nenarodených detí, čiže potraty nevinných ľudských bytostí.

¹³ Por. *Katechizmus Katolíckej Cirkvi*. nr. 1868.

¹⁴ Por. J. H. Matlary. *Ľudské práva ohrozené mocou a relativizmom*. Prešov 2007 s.40.

¹⁵ Odmietnutie aplikácie týchto vakcín je ochranou života tých nenarodených detí, ktoré sa zabíjajú dnes, z dôvodu vývoja nových vakcín, lebo nové bunkové kultúry sú potrebné z dôvodu, že staré bunkové kultúry sa nedajú používať donekonečna, ako nevedecky tvrdia zástancovia vakcinácie týmito vakcínami. Potvrďuje to aj jeden z autorov taktó vyvinutej vakcíny. Por. L. Hayflick. *Mortality and Immortality at the Cellular Level. A review*. (August) University of California. San Francisco 1997; L. Hayflick. *The Limited in Vitro Lifetime of Human Diploid Cell Strains*. In: *Experimental Cell Research* 37:1965 s. 611 – 636. Toto však bolo všeobecne známe už pred tým ako to konštatoval Hayflick, lebo prirodzené starnutie buniek, kde teloméry na koncoch chromozómu, zabezpečujúce ochranu chromozómovej DNA pred deštrukciou, pričom súčasne aj indikujú vek bunky, je známym medicínskym faktom. Počas biologického života bunky sa v biologických procesoch prebiehajúcich v bunke (jej chromozómoch) postupne stráca časť nukleotidov. Skracovanie telomér má význam v tom, že vedie k poznaniu biologického procesu starnutia, čiže teloméry, ktoré sa neustále skracujú, indikujú vek bunky a aj blížiaci sa koniec jej biologického života.

slobodou. Výsledkom je konzekvencionalistické zdanlivé riešenie všetkých vznikajúcich bioetických problémov, tvrdiac, že predmet zodpovednosti je len jeden: svet ako celok, pričom sa ignoruje, že každý človek je duchovno-telesné *compositum*, celok sám v sebe, majúci v sebe pečať *Imago Dei*. Ťažko však dospieť k hlbšiemu pochopeniu tejto zložitej bioetickej dilemy bez toho, že sa nenazve pravým menom koreň zla, ktorým je zločin potratu, ako aj jeho kanibalistické využitie pre iných.

Rozšírené používanie stratégie optimálneho účinku vakcinácie, kde sa na základe bilancie dobrých a zlých účinkov konania (pomer medzi pozitívnymi a negatívnymi účinkami vakcinácie), rozhoduje o tom, či konanie (úkon vakcinácie jasne spojený s vraždami nenarodených detí) je morálne dobré alebo zlé, mylne vedie k falošnému presvedčeniu, že nejestvuje konanie, ktoré je nedôstojné ľudskej osobe (použitie vakcín z potratených ľudských plodov), a že strach pred takýmto konaním musí byť eliminovaný pomocou praxeologickej racionality univerzálnej stratégie optimalizácie (dosiahnutie želaného stavu zaočkovanosti detskej populácie). Podľa tejto teórie človek si už nemôže stavať žiadne bariéry majúce svoje neprekročiteľné hranice v samom poriadku ľudskej bytosti¹⁶, výsledkom čoho je falošná predstava, že nie je rozhodujúce aký prostriedok sa použije, a či je tento prostriedok v súlade s ontologickým a s pravdivým antropologickým poriadkom aktu stvorenia. Aplikovanie takýchto vakcín je spojené s reálnym rizikom urážky Boha a Božieho biblického príkazu Nezabiješ!¹⁷, takže nemožno považovať aplikovanie takýchto vakcín, za morálne správne, keďže sa jedná o minimálne vzdialenú materiálnu spoluprácu na evidentne zlom konaní. Totiž „môže sa stať, že vykonávanie istých činností, zo svojej povahy indiferentných alebo dokonca pozitívnych, ktoré však predpokladajú celkovo nespravodlivé zákony, umožňuje zachraňovať ohrozený ľudský život. Na druhej strane sa však možno správne obávať, že disponibilita konať takéto činnosti nielenže vyvolá pohoršenie a pričiniť sa o oslabenie nevyhnutného odporu proti útokom na život, ale nenápadne bude viesť k stále všeobecnejšiemu podliehaniu permissívnej logike“¹⁸. To súvisí so sociálnym rozmerom zla a hriechu, ktorý sa prejavuje v konštituovaní farmaceutických štruktúr zla, ktoré sú prameňom zla a hriechu potratov nevinných detí, pričom týmto zlom infikujú ostatných členov spoločnosti, najmä lekárov a rodičov. Niektorí vedci, vývojoví pracovníci, producenti, distribútori vakcín, teológovia, lekári či bioetici permissívne prezentujú morálne zlo potratov ako spoločnosťou akceptovaný a nevyhnutný spôsob dosahovania zamýšľaných konzekvencií vakcinácie, ktoré sú podľa takejto logiky meritórne dôležitejšie, ako predchádzajúce konanie priamo namierené proti životu nenarodených detí. V neposlednom rade ide aj o sociálny rozmer hriechu, kde každý hriech proti spravodlivosti právam inej osoby, počínajúc právom na život, právom na fyzickú integritu, proti slobode druhého, je o to vážnejším sociálnym hriechom¹⁹.

V teleologizme navrhovaný účet dobier, ako metóda ustálenia konkrétnej morálnej povinnosti znepokojuje preto, že omyl týchto teórií spočíva v tom, že nezohľadňuje, že jestvujú absolútne zakázané spôsoby konania²⁰, lebo už pred tým sa odmietla univerzálna norma etického hodnotenia, ako aj prirodzený mravný poriadok. Výsledkom tejto teórie je to, že hodnotí ľudské činy výlučne na základe intencie konajúceho (podmetového cieľa), kde stačí, že finálny účet dosiahnutých ziskov a utrpených strát dokáže, že pozitívne účinky prevažujú nad negatívnymi (obidva druhy účinkov s hodnotia ako mimo mravné kategórie), maximalizujú „dobro“ a minimalizujú „zlo“, a následne je vraj všetko tak, ako má byť. Lebo úplne stačí, že v zhode intenciou konajúceho, sú nedôstojné skutky prostriedkami k väčšiemu pozitívnemu cieľu²¹, ktorý sa deklaruje aj o vakcinácii. Je zarážajúce, že pomerne široké spektrum autorov v teológii proporcionalisticky a konzekvencionalisticky hodnotí úkon vakcinácie tak, že „hodnotenie je závislé od proporcií medzi dobrými a zlými účinkami, pričom

¹⁶ Por. R. Spaemann. *Obrona człowieka przed nieograniczonymi żądaniami*. In: *Wokół encykliki Veritatis splendor*. Red. J. Merecki. Częstochowa 1994 s.117.

¹⁷ Už v knihe Genesis bola vyjadrená Božia vôľa ohľadne rešpektovania ľudského života a vražda nevinnnej ľudskej bytosti bola odsúdená. Por. Gn 4, 8-15; 9, 6. Jasně odsúdenie vraždy v dekalógu Ex 20,13 či zabitia na iných miestach Ex 21, 12 – 17, je evidentné.

¹⁸ Por. Ján Pavol II. *Evangelium vitae*. nr. 74.

¹⁹ Por. Ján Pavol II. *Reconciliatio et paenitentia*. nr. 16.

²⁰ Por. A. Szostek. *Encyklika o „rozeznawaniu duchów, czy są one z Boga“*. In: *Wokół encykliki „Veritatis splendor“*. Red. J. Merecki, Częstochowa 1994 s.47 – 48.

²¹ Por. R. Buttiglione. *Jak czytać encyklikę?* In: *Wokół encykliki „Veritatis splendor“*. Red. J. Merecki, Częstochowa 1994 s. 12 – 13.

hodnotenie účinkov v kategóriách dobra a zla (ziskov a strát) ma poza mravný charakter, a preto pripúšťajú voľbu zlých prostriedkov s cieľom dosiahnuť proporcionálne väčšie dobro (zisku) a najmenšie možné zlo²², čo je v rozpore z katolíckou Tradíciou ako aj s pápežskou náukou *Magisterii ecclesiae*. Etika utilitaristického konzekvencionalizmu hodnotí konanie tak, že to či je konanie dobré alebo zlé, výlučne závisí od jeho skutočných či pravdepodobných účinkov. Podľa tejto koncepcie je konanie dobré vtedy a iba vtedy, keď spôsobuje prinajmenšom toľko dobra ako akékoľvek iné možné konanie, ktoré môže konajúci vykonať alebo keď konanie je povinné iba vtedy a iba vtedy, keď spôsobuje viacej dobra ako akékoľvek iné možné konanie, ktoré môže konajúci vykonať²³. Dobro a hodnoty, na ktoré sa konzekvencionalizmus odvoláva však nepatria do mravného poriadku ale do mimo-mravného či nie-mravného alebo pred-mravného poriadku²⁴, pričom hodnota skutku, podľa utilitaristickej etiky konzekvencionalizmu je priamo závislá od jeho účinkov²⁵. Výsledkom je akceptovanie jediného kritéria, ktorým je užitočnosť, ako tá vlastnosť akéhosi predmetu, vďaka ktorej sa vytvára úžitok, zisk, príjemnosť, dobro alebo šťastie zainteresovanej strany²⁶, (niekedy) pre čo najväčší počet ľudí. Nemožno sa teda stotožniť s utilitarizmom²⁷, ktorý v kontexte chápania ľudskej prirodzenosti vylučuje pojem mravne dobrých alebo zlých skutkov samých v sebe, ohlasujúc tak konzekventný teleologizmus²⁸.

V dominujúcom teleologizme sa metodologicky nesprávne, čiže proporcionalisticky a konzekvencionalisticky, zvažujú rôzne druhy mravného zla (potraty) a dobra (ochrana zdravia). Komparujú sa intencionálne zavraždené desiatky detí utilitaristicky použité na vývoj a výrobu niektorých vakcín s potencionálnym ohrozením zdravia žijúcich detí (čiže také, ktoré ani nemusí nastať), chorobami proti ktorým sa očkuje. Absurdné zvažovanie hodnoty života nenarodených detí, ktoré boli v minulosti a sú aj dnes vraždené z dôvodu vývoja a výroby preventívneho prostriedku (vakcín) s cieľom chrániť zdravie iných detí, je v rozpore s učením pápežského *Magisterii ecclesiae* vo *Veritatis splendor*²⁹ ako aj v *Evangelium vitae*³⁰. Z teologického hľadiska sa s týmto mylným hodnotením (s teleologickou metodológiou) nemožno stotožniť bez zásadného odklonu od podstaty mravného učenia katolíckej cirkvi, ako aj od normatívneho fundamentu v *lex naturalis* bázujúcim na *lex aeterna*. V katolíckych odborných kruhoch jestvuje všeobecná zhoda v tom, že spôsob, ako sa niektoré vakcíny vyvíjajú a produkujú je jednoznačne nemorálny, čiže nemožno tento problém považovať za morálne neutrálne a rodičia nemusia používať tieto vakcíny, lebo nemožno vykonať zlo, aby z neho vzišlo dobro³¹. Čo sa týka aplikácie výsledku tohto obľudného a nemorálneho vývoja a produkcie konkrétnych vakcín, je možné pozorovať divergentné etické hodnotenia³². Niektorými etikmi je všeobecne prijímané, vrátane viacerých niektorých katolíckych biskupov v USA (všeobecne považovaných za ortodoxných), že použitie bunkových línií z rokov cca. 1960 až 1970 v spojení produkciou vakcín, sa považuje za morálne prípustné³³. Tieto individuálne teologické názory či

²² Por. R. Plich. *Proporcjonalizm*. In: *Encyklopedia katolicka*. Vol. 16. s.493.

²³ Por. R. Spaemann. *Szczęście a życzliwość. Esej o etyce*. Lublin 1997 s.162.

²⁴ Por. Ján Pavol II. *Veritatis splendor*. nr. 75.

²⁵ Por. A. Rogalski. *Konsekwencja*. In: *Encyklopedia katolicka*. Vol. 9. s. 678 – 679.

²⁶ Por. J. Bentham. *Wprowadzenie do zasad moralności i prawodawstwa*. Warszawa 1958 s. 19.

²⁷ Z katolíckej perspektívy kritizoval utilitarizmus aj K. Wojtyła, zdôrazňujúc vzťahovosť ľudskej osoby. Por. K. Wojtyła. *Miłość i odpowiedzialność*. Lublin 1986 s. 36 – 41.

²⁸ Por. I. Mroczkowski. *Natura osoby ludzkiej*. Płock 2012 s. 65.

²⁹ Por. Ján Pavol II. *Veritatis splendor*. nr. 28 – 81.

³⁰ Por. Ján Pavol II. *Evangelium vitae*. nr. 58 – 63.

³¹ Por. R. Vasa. *Lives are saved, but some vaccine aren't morally neutral*. In: *Catholic Sentinel*. Vol. 19 February 2009.

³² Por. A. R. Luño. *Ethical Reflections on Vaccines Using Cells from Aborted Fetuses*. In: *The National Catholic Bioethics Quarterly* (Autumn 2006) ss. 453 – 459, P.H. Kieniewicz. *Gdy nie ma innego wyjścia...Wobec stosowania szczepionek opracowanych przy wykorzystaniu linii komórkowych uzyskanych z abortowanych płodów ludzkich*. In: *Roczniki Teologiczne (Annales de Théologie)* Vol. LIII z. 3, 2006 ss.141 - 151, R. Balák. *Mandatory vaccination and conscientious objection*. In: *Forum Teologiczne XV* 2014 ss. 67 – 82; D. Maher. *Vaccines, Abortion, and Moral Coherence*. In: *The National Catholic Bioethics Quarterly* 2.1 (Spring 2002) ss. 51–67; E. J. Furton. *Vaccines and the Right of Conscience*. In: *The National Catholic Bioethics Quarterly* 4.1 (Spring 2004) ss. 53–62, J.D. Grabenstein. *Moral Considerations with Certain Viral Vaccines*. In: *Cristianity & Pharmacy*.2, 2:1999 s. 3 – 6.

³³ Autor prezentuje paradoxnú situáciu, keď subjekty (napr. Katolícka cirkev) hlásajúce bezpodmienečný rešpekt voči ľudskému životu, v niektorých vzácnych prípadoch (ide o jednotlivcov z radov biskupov či teológov, etikov), vytvárajú

stanoviská vydané niektorými subjektmi v rámci katolíckej cirkvi³⁴ nemožno chápať ako definitívne normatívne, ani ako mravne záväzné, keďže komparácia benefitov, ktoré prináša vývoj (výskum), alebo vakcína, je založená na nesprávnom proporcionalistickom a konzekvencionalistickom prístupe. Napriek tomu tieto názory vzbudzujú oprávnené obavy o budúcnosť pravdivého mravného rozlišovania v oblasti bioetiky a morálnej teológie. Je oprávnenou otázkou, na základe čoho sa všeobecne toto mravné presvedčenie niektorých subjektov prezentuje, že spomínané konanie bolo akreditované (niektorými) katolíckymi biskupmi, a že je teologicky správne? Tu je mravný paradox, prameniáci v aplikovanom mravnom proporcionalizme a konzekvencionalizme, keďže tento metodologický postup teleologického mravného hodnotenia ľudských skutkov v duchu proporcionalizmu a konzekvencionalizmu odsúdil pápež Ján Pavol II v encyklike *Veritatis splendor*³⁵.

Niektorí nepochopiteľne zastávajú ešte divergentnejšie morálne stanovisko, ktoré je ešte viac v rozpore s učením encykliky *Veritatis splendor* (ktorá principiálne nepripúšťa spoluprácu na zlom skutku) a *Evangelium vitae* (zakazuje akúkoľvek spoluprácu na zločine vraždy), lebo vyhlásili eticky zlý skutok, (prinajmenšom) nepriamej materiálnej vzdialenej spolupráce na desiatkach potratov, za morálnu povinnosť rodičov, čo je unikátnym teologickým postojom v rámci Katolíckej Cirkvi. Vyhlásilo sa, že „na druhej strane, pokiaľ nie je k dispozícii očkovacia látka, ktorá by bola pripravená s použitím bunkovej alebo tkanivovej kultúry pripravenej eticky vhodným spôsobom, rodičia sú morálne oprávnení, ba povinní – vzhľadom na závažné dôvody ochrany života a zdravia svojho dieťaťa – dať svoje dieťa zaočkovať aj existujúcou očkovacou látkou.“³⁶. To je explicitne v priamom mravnom rozpore s pápežským *Ecclesiae magisterium ordinarium*. V podstate sa toto tvrdenie teleologicky zameriava „na zhodu ľudských skutkov so zámermi, ktoré konajúci dosahuje, i s hodnotami, ktoré sám chce získať. Normy na správne posúdenie mravnosti konania vyplývajú z posúdenia nie-mravných alebo pred-mravných dober, ktoré treba dosiahnuť, alebo ich nie-mravných alebo pred-mravných hodnôt, ktoré treba zachovávať. Podľa úsudku niektorých má byť konkrétny spôsob konania správny alebo chybný podľa toho, či môže, alebo nemôže zlepšiť skutkový stav vzhľadom na všetkých zainteresovaných: za správny by sa mal považovať ten spôsob konania, ktorý by dobrá "maximalizoval", a za zlý ten, čo by ich "minimalizoval"³⁷. To znamená že: (minimálne) nepriame využitie sériového zločinu potratov na deklarovaný dobrý cieľ vakcinácie, čiže implicitné akceptovanie zla vraždy nenarodených detí, ako mravne dovoleného (v tomto prípade nariadeného) prostriedku na dosiahnutie deklarovaného medicínskeho dobra pre iný ľudský subjekt – dieťa; utilitaristické využitie instrumentalizácie ľudského života potratených detí (vývoj a výroba vakcín pomocou somatických tkanív pochádzajúcich z cielene potratených detí); bytostné popretie imperatívu prirodzeného mravného zákona – konať dobro a nekonať zlo; odňatie slobody svedomia (ktorú cirkev bráni v učení Magistéria); sa vyhlásilo za akceptovateľné, ba dokonca (sic!) za morálnu povinnosť. Žiaden iný subjekt v rámci katolíckej cirkvi (pokiaľ je autorovi známe) sa tak výrazne

zdanie morálnej dovolenosti či prípustnosti použitia takýchto vakcín. Por. A. R. Pruss. *Cooperation with paste evil and use of cell-lines derived from aborted fetuses*. In: *Cooperation, Complicity & Conscience*. Ed. H. Watt. London 2005 s. 89.

³⁴ Por. *Stanovisko Subkomisie pre bioetiku Teologickej komisie Konferencie biskupov Slovenska k niektorým etickým aspektom povinného očkovania*. (Štrbské Pleso 26. októbra 2013).

³⁵ Por. Ján Pavol II. *Veritatis splendor*. nr. 71 – 82. Pápež zdôraznil, že rozhodujúci a určujúci je predmet ľudského konania, ktorý je bezprostredným cieľom vedomej voľby, ktorá je príčinou vôle konajúcej osoby, a že okolnosti či úmysly nebudú môcť vnútorne nesprávny skutok, eticky zmeniť na dobrý skutok. Aplikujúc pápežove slová na úkon vakcinácie, je jasné že, okolnosti úkonu vakcinácie, nebudú môcť odstrániť zlo zlého skutku (vraždy nenarodených detí), ktorý je predmetovo aj kauzálne spojený s dnešnou aplikáciou vakcín (ktoré sú priamym efektom sériovej vraždy), ktorá by bez tohto odporného zločinu nebola možná.

³⁶ Por. *Stanovisko Subkomisie pre bioetiku Teologickej komisie Konferencie biskupov Slovenska k niektorým etickým aspektom povinného očkovania*. nr. 4. (Štrbské Pleso 26. októbra 2013). Avšak alternatívne vakcíny jestvujú (v prípade ružienky jestvuje i alternatívny medicínsky postup ochrany zdravia tehotnej ženy a jej nenarodeného dieťaťa), čiže odpadá jedna zo spomenutých proporcionalistických podmienok podmieneného a dočasného použitia neetických vakcín. (pozn. O ktorých sa píše v oboch vatikánskych dokumentoch *Dignitas personae* a *Riflessioni....*) Por. A. R. Luño. *Riflessioni etiche sui vaccini preparati a partire da cellule provenienti da feti umani abortiti*. In: *Medicina e Morale* 55: 2005, 3, ss. 521–530. Autor pripomína alternatívne japonské vakcíny proti ružienke a hepatitíde typu A. Považuje za eticky nesprávny ich predaj a distribúciu, ako aj to, že ich používaním sa prispieva k dopytu po takýchto vakcínach či k podpore sociálnej klímy ich aprobácie a k udržiavaniu zneužívania a nespravodlivosti. Aplikáciou neetických vakcín sa realizuje podpora komplexnej a profesionálne riadenej štruktúry zla, ktorou sú farmaceutické firmy a inštitúcie, realizujúce obľudné vývojové praktiky, ktoré pozbavujú nenarodené deti života.

³⁷ Por. Ján Pavol II. *Veritatis splendor*. nr.74.

neodklonil od učenia *Magisterii ecclesiae* v tejto problematike, čiže žiaden subjekt nevyhlásil vykonanie morálne zlého skutku vzdialenej materiálnej spolupráce na zločine vraždy desiatok nenarodených detí za morálnu povinnosť³⁸!

Pápežské *Magisterium ordinarium* jasne učí, že „Ak je totiž pravda, že niekedy je dovolené trpieť menšie morálne zlo, aby sa vyhlo nejakému väčšiemu zlu, alebo aby sa napomohlo nejaké vznešenejšie dobro, nikdy však nie je dovolené, ani z najvážnejších dôvodov, robiť zlo, aby z toho vzišlo dobro: totiž súhlasiť s tým, čo svojou povahou porušuje mravný poriadok a čo preto treba považovať za nedôstojné človeka, hoci sa to deje s úmyslom brániť alebo napomáhať dobrá jednotlivcov, rodín alebo ľudskej spoločnosti“³⁹. Ak by sa aj pristúpilo na metodológiu proporcionalizmu a konzekvencionalizmu, tak v minulosti naplánované a sériovo vykonané potraty, kauzálne spojené s výsledným efektom, čiže s konkrétnymi neetickými vakcínami, rozhodne nie sú morálne menším zlom ako hypotetický výskyt určitých ochorení dnes. Nemožno teologicky súhlasiť s tým, čo sa tvrdí o morálnej povinnosti účasti rodičov na očkovačom programe, lebo to koreluje so situačnou etikou (dávnejšie odsúdenou vo vyjadreniach *Magisterii Ecclesiae*)⁴⁰, kde už absolútne neplatí objektívny mravný poriadok (zákon), a kde už vraj nestačí tradičný koncept ľudskej prirodzenosti, ale rozhodujúca je špecifická (premenlivá) etická situácia, spolu s jej subjektívnou individualistickou interpretáciou, kde sú ciele nadradené objektívnemu mravnému poriadku a ľudskej prirodzenosti, pričom všetko je zrelativizované pomocou vnútorných intuícií ľudskeho subjektu. Treba poukázať na nebezpečný fakt, že nielen platná legislatíva chce pozitivisticky odobrať rodičom Bohom udelené právo slobodne a zodpovedne sa rozhodovať na základe úsudku ich svedomia⁴¹, ale aj spomenuté stanovisko inštitúcie, ktorá je integrálnou súčasťou Katolíckej cirkvi. Naproti tomu pápežské *Ecclesiae magisterium ordinarium* adekvátnym spôsobom vysvetľuje vzťah svedomia a pravdy, kde sa akcentuje nielen nenahraditeľný význam individuálneho svedomia ľudskeho jedinca, ale aj nevyhnutnosť rešpektovania Božieho zákona a objektívnej pravdy vo svedomí ľudskej osoby v kontexte daru slobody⁴².

Vyjadrenia subkomisie evidentne korelujú s teleologickou metodológiou mravného hodnotenia ľudskeho konania v duchu konzekvencionalizmu a proporcionalizmu, ktoré odsúdilo pápežské *Magisterium Ecclesiae* vo *Veritatis splendor* ako nesprávne⁴³, a súčasne odporujú slovám pápežského *Magisterii Ecclesiae* v *Evangelium vitae*, kde pápež, odvolávajúc sa na dokument Kongregácie pre náuku viery *Iura et bona*, jasne učí, že „ (...) Okrem toho nikto nemôže vyžadovať tento vražedný čin pre seba alebo pre iného, ktorý je zverený jeho zodpovednosti, ani priamo alebo nepriamo s ním súhlasiť. Žiadna autorita ho nemôže legitímne nanútiť ani dovoliť“⁴⁴. To znamená, že nikto nemôže využívať potrat priamo či nepriamo pre seba alebo pre svoje deti, a nikto to nemôže nanútiť ani dovoliť, pričom kanibalistická intramuskulárna (či subkutálna) aplikácia takýchto vakcín je logicky aktívnym využitím a vyžadovaním sériového zločinu potratov nevinných nenarodených detí, pre iný ľudský subjekt, čiže pre deti žijúce dnes. Rozhodujúca je vraj zhoda ľudskeho skutku (povinná vakcinácia neetickými vakcínami) so zámerom (splniť legislatívne nariadenie absolvovať plošný program vakcinácie), ktoré konajúci (rodič, lekár) dosahuje, i s hodnotami, ktoré chce získať (ochrana detí pred infekčnými chorobami). „Normou“ pre hodnotenie konkrétneho spôsobu konania (legislatívne nanútenej vakcinácie vakcínami z potratených ľudských plodov), je to, či môže alebo

³⁸ Por. *Stanovisko Subkomisie pre bioetiku Teologickej komisie Konferencie biskupov Slovenska k niektorým etickým aspektom povinného očkovania*. Nr. 3 a 4. Štrbské Pleso 26.10.2013

³⁹ Por. Pavol VI. *Humanae vitae*. nr. 14. Pápežove učenie (vyjadrené v inom kontexte), odvolávajúce sa na jedného z jeho predchodcov (Pius XII), poukazuje na skutočnosť, že nemožno konať zlo, aby sa dosiahol dobrý cieľ.

⁴⁰ Por. *Suprema sacra Congregatio s. Officii* (Kongregácia sv. officia). *Instructio ad ordinarios omnes necnon ad magistros in seminariis, in athenaeis, vel in studiorum universitatibus docentes et adlectores in studiorum domibus religiosorum: De „Ethica situationis“*. In: *AAS – Commentarium officiale*. 48:1956 ss.144 – 145.

⁴¹ Slobodu svedomia bránil Ján Pavol II v rôznych kontextoch pri rôznych príležitostiach. Por. Posolstvo k XXIV Svetovému dňu pokoja: „*If You want Peace, respect the Conscience of every person*“. nr. I. Vaticán (1 január)1991. Podobne bránil aj náboženskú slobodu. Por. *La libertà religiosa condizione per la pacifica convivenza*. Messaggio per la giornata mondiale per la pace, (8.december) 1987.

⁴² Por. Ján Pavol II. *Veritatis splendor*. nr.54 – 64.

⁴³ Por. Ján Pavol II. *Veritatis splendor*. nr.74 - 77

⁴⁴ Por. Ján Pavol II. *Evangelium vitae*. nr.57.

nemôže zlepšiť skutkový stav vzhľadom na všetkých zainteresovaných (chcená absencia výskytu infekčných chorôb, chcená ochrana pred infekčnými chorobami), pričom za správny by sa mal považovať ten spôsob konania (nanútené používanie neetických vakcín), ktorý by dobrá (ochrana pred infekčnými chorobami) maximalizoval, a za zlý ten, čo by ich minimalizoval (nepoužívanie neetických vakcín).

Metodológiu tohto zvráteného mravného hodnotenia jednoznačne a nespochybniteľne odsúdilo pápežské *Magisterium ecclesiae*⁴⁵, vysvetľujúc súvis s tzv. „autonómnou morálkou“ a s imanentnou väzbou ľudskej vôle a ľudskej slobody, vo vzťahu k ľudskému skutku, kde teleologická etika vedie k ignorancii absolútne zakázanej voľbe určitých spôsobov správania. V základoch takéhoto myslenia o morálnej hodnote ľudského skutku je taká koncepcia ľudskej slobody, kde je morálne hodnotenie skutku závislé od realizácie individuálnej slobody jedinca, pričom jeho ľudská prirodzenosť je považovaná len za súbor podmienok slúžiacich slobode, a dobrá náležiacie do ľudskej prirodzenosti, sú nazývané pred-mravnými či nie-mravnými, tak už nemajú vplyv na konečné kritérium voľby. „Preto neudivuje, že súčasní teleológovia nevidia dôvod, v mene ktorého, by bolo náležité v každej situácii negatívne oceniť (...) aborcii, lebo vždy sa môžu nájsť okolnosti, ktoré ospravedlňujú také skutky z dôvodu neohraničenej slobody človeka“⁴⁶. Pri aplikácii takýchto vakcín však človek (rodič) nepriamo inštrumentalizuje život zavraždených nenarodených detí a robí z nich kanibalistický predmet, slúžiaci jeho vlastným záujmom alebo záujmom osôb, ktoré sú zverené jeho zodpovednosti, čiže jeho vlastným deťom. Aktom slobodného použitia takýchto vakcín človek (rodič) implicitne a automaticky vyžaduje smrť iných nenarodených detí, obetovaných na oltár vedeckého výskumu v mene medicínskeho pokroku, pre svoje vlastné žijúce deti. Na mravnej podstate takéhoto konania nič nezmení ani teleologická metodológia a permissívna ekvilibristika morálneho konzekvencionalizmu a proporcionalizmu, ktorá kalkuluje očakávané dôsledky vakcinácie a komparuje hodnoty zdravia žijúcich detí s tými, ktoré boli nespravodlivo pozbavené života v minulosti, s cieľom vyrobiť, vyvinúť a použiť vakcínu pre iné osoby, žijúce dnes. Etika konzekvencionalizmu a proporcionalizmu v mene vedy komparuje dobro ľudského života zavraždených nevinných detí s dobrom zdravia a jeho ochrany u žijúcich detí, redukujúc ich (život zavraždených detí) na akceptovateľný pomer dobrého a zlého následku, či väčšieho dobra a menšieho zla.

2. Teologickomorálne hodnotenie

Mravné kvalifikovanie ľudského konania v perspektíve tomistického patrimónia je cirkvou uznané za oficiálne, čo sa týka jeho imanentného súladu s náukou cirkvi v oblasti mravov. *Ecclesiae magisterium ordinarium* jasne odmieta akúkoľvek spoluúčasť na umelom potrate a zmieňuje sa o morálnej povinnosti vyvarovať sa spolupráce na zločine potratu. Z uvedeného vylúčenia mravnej dovolenosti akejkoľvek formy spolupráce na zločine potratov, logicky vyplýva aj to, že nestačí časopriestorovo oddeliť od seba tie subjekty, ktoré zločin potratu vykonali priamo, od tých subjektov, ktoré priamo či nepriamo využívajú produkt tohto zločinu pre dobro iného. Ako argument *in persona propria*, je intencionálna aborcia morálne nedovoleným aktom zabitia právne nevinné ľudskej osoby⁴⁷. Veriaci ľudia (katolíckeho vyznania) nikdy nemôžu akceptovať vo svojom svedomí zabíjanie nenarodených (...) ani rešpektovať také právo, ktoré narušuje princíp spravodlivosti (...) pričom nemôžu v žiadnom stupni ospravedlňovať akékoľvek konanie namierené proti ľudskému životu⁴⁸. To znamená, že sa majú zdržať akejkoľvek formy spolupráce⁴⁹ na konaní, ktoré ukončí život nevinné

⁴⁵ Por. Ján Pavol II. *Veritatis splendor*. nr.71 – 75.

⁴⁶ Por. I. Mroczkowski. *Zło i grzech. Studium filozoficzno-teologiczne*. Lublin 2000 s.310.

⁴⁷ Por. A. R. Pruss. *Cooperation with paste vil and use of cell-lines derived from aborted fetuses*. In: *Cooperation, Complicity & Conscience*. Ed. H. Watt. London 2005 s. 91 - 93. Kauzálnu väzbu predošlých potratov s úkonom vakcinácie nemožno poprieť a nemožno ignorovať nebezpečenstvo vzniku škandálu (pohoršenia) z toho, že takýto súhlas s aplikáciou by mohol vzbudzovať dojem, že sa tým súhlasí aj so všetkým, čo tomu predchádzalo. Závažnosť pohoršenia zo zlého skutku sa často bagatelizuje avšak je opätovne potrebné zdôrazniť aký môže mať dosah na etickú klímu v spoločnosti. Ide o tzv. scandall argument, ktorý sa občas požíva v diskusii. A. R. Pruss. *Cooperation with paste vil and use of cell-lines derived from aborted fetuses*. In: *Cooperation, Complicity & Conscience*. Ed. H. Watt. London 2005 s. 91.

⁴⁸ Por. J. Nagórny. *Wartość życia ludzkiego*. Lublin 2009 s.143.

⁴⁹ Por. Kongregácia pre náuku viery. *Donum vitae* I, 4.

ľudskej bytosti, ktoré je zo svojej podstaty zlom (*ex toto genere suo*). V morálnej teológii treba pamätať na všeobecné pravidlo, že „existuje pravda, existuje iba jedna pravda; (...) náš duch je podriadený pravde, nie je od nej väčší; je povinný nielen o nej hovoriť, ale ju aj ctíť“⁵⁰, čo však pri povinnej vakcinácii nie je príjemné, lebo to človeka (bioetikov, lekárov, rodičov) môže vyrušiť z jeho povrchnej automatickej akceptácie hypokriticky ukrytého *intrinsece malum* v predmete (aplikácia vakcíny derivovanej z tkanív potratených ľudských plodov) konania, ktorým je úkon vakcinácie. Z perspektívy logiky je tu závažná morálna otázka: ako môže byť explicitné odsúdenie potratov nenarodených detí v *Evangelium vitae* (vykonaných ako cieľ, využívaných ako prostriedok na dosiahnutie dobrého cieľa⁵¹) v súlade s podmieneným a dočasným pripustením aplikácie neetických vakcín rodičmi (čiže nepriamym využitím potratov) pre dobro iného ľudského subjektu (dieťaťa)? Ak teda človek nesúhlasí so zločinom intencionálnych sériových a premyslene naplánovaných potratov, organizovane a logisticky zrealizovaných s cieľom vývoja a výroby niektorých vakcín, tak ako ich môže rodič využívať pre dobro iného subjektu (vlastného dieťaťa) bez toho, aby toto využitie vakcíny nebolo súčasne aj implicitnou akceptáciou toho, ako sa niektoré vakcíny vyrobili a vyprodukovali?

Totíž mravná povinnosť vyhnúť sa spolupráci na zlom skutku vyplýva z imperatívu prirodzeného mravného zákona vpísaného do ľudskej prirodzenosti, prikazujúceho konať dobro a unikať pred zlom, pričom na tomto princípe bázujú všetky ostatné zásady prirodzeného zákona⁵², ktorý je situovaný jednak v *natura humana*, ale najmä v *lex aeterna*, pričom je nespochybniteľná transcendentná Autorita Zákonodarcu. Od tejto mravnej povinnosti (vyhnúť sa spolupráci na zlom skutku) nie sú rodičia (alebo aj iní napr. lekári) oslobodení a vlastne nejestvuje autorita, ktoré by im mohla udeliť výnimku z rešpektovania toho, čo stvoriteľsky ustanovila Božská Autorita. Mravná povinnosť konať dobro a nekonať zlo, ktorú racionálne reflektuje ľudský podmet, je hlboko zakorenená v ľudskej prirodzenosti, majúcej pečať *Imago Dei*. Totíž „prirodzený mravný zákon vyjadruje a predpisuje ciele, práva a povinnosti, ktoré sa zakladajú na telesnej i duchovnej prirodzenosti ľudskej osoby (...), treba ho definovať ako racionálny poriadok, podľa ktorého je človek Stvoriteľom povolaný žiť a ovládať i riadiť svoje konanie (...)“⁵³ pretože „...je vpísaný do rozumnej prirodzenosti osoby, zaväzuje každého človeka obdareného rozumom bez ohľadu na historické obdobie. Aby vo svojom osobitnom postavení dosiahol dokonalosť, človek je povinný konať dobro, vyhýbať sa zlu, starať sa o odovzdávanie a zachovanie života (...)“⁵⁴.

Ecclesiae magisterium ordinarium ďalej učí, že „negatívne príkazy prirodzeného zákona platia všeobecne: zaväzujú všetkých a každého, vždy a za každých okolností. Ide totiž o zákazy zakazujúce isté činy vždy a navždy, bez akejkoľvek výnimky, pretože voľba takýchto skutkov sa nijako nezhoduje s dobrou vôľou konajúcej osoby, ako ani s jej povolaním k životu s Bohom a k spoločenstvu s blížnymi. Nikto sa nikdy nesmie previniť proti príkazom, ktoré sú všetci a za každú cenu povinní dodržiavať, a v komkoľvek, a najmä v sebe nesmie urážať osobnú, všetkým spoločnú dôstojnosť“⁵⁵. Pápežské *Magisterium* tak jasne akcentuje tieto univerzálne platné imperatívy a interdikty, lebo človek „nikdy však nemôže byť donútený vykonať isté skutky, najmä ak je pripravený radšej podstúpiť smrť ako dopustiť sa zlého“⁵⁶ konania, čiže (formálnej či materiálnej) spolupráce na zlom konaní, ktorým je vražda nenarodených detí. Tu sa jednoznačne odmieta teleologická etika, ktorá je v rozpore zo západnou katolíckou tradíciou *lex naturalis* a je ovocím pokusu globálneho a systematického spochybňovania patrimónia katolíckej morálnej doktríny *Magisterii ecclesiae*, primárne bázujúcej na Zjavení a na katolíckej antropológii. Katolícka etika či morálna teológia (teológia života) nie je teleologickou etikou (teológiou) výlučne dobrých účinkov, či výlučne dobrých úmyslov alebo dobrých okolností, ale je primárne a metodologicky etikou (teológiou) dobrého skutku, čiže skutku, ktorý mocou vlastného vnútorného obsahu (predmetu)

⁵⁰ Por. J. H. Newman. *Essay on the Development of Christian doctrine*. London 1878 s.357.

⁵¹ Por. Ján Pavol II. *Evangelium vitae*. nr. 57 a 62.

⁵² Por. Medzinárodná teologická komisia. *Alla ricerca di un'etica universale: Nuovo sguardo sulla legge naturale*. Vatican 2009 nr. 39.

⁵³ Por. Kongregácia pre náuku viery. *Donum vitae*. úvod nr. 3.

⁵⁴ Por. Ján Pavol II. *Veritatis splendor*. nr. 51.

⁵⁵ Por. Ján Pavol II. *Veritatis splendor*. nr. 52.

⁵⁶ Por. Ján Pavol II. *Veritatis splendor*. nr. 52.

zodpovedá v plnosti mravnému poriadku a ľudskej prirodzenosti (dôstojnosti). Je vnútorne nekoherentné a nekonzistentné, ale najmä nelogické na jednej strane odmietat' mravné zlo desiatok potratov, ktoré boli vykonané z dôvodu vývoja a výroby niektorých vakcín, a na druhej strane ich používať pre vlastné deklarované dobro alebo dobro svojich detí. V takomto postoji je vnútorný logický rozpor lebo vyjadrené „nie“ potratu (vraždy) nenarodených detí a následné „áno“ vakcíne (vyvinutej a vyrobenej vďaka potratom) si imanentne logicky protirečí. Na principiálny a logický rozpor vyskytujúci sa v ľudskom jednaní poukázal už Ježiš, keď povedal: „Ale vaša reč nech je "áno - áno," "nie - nie". Čo je navyše, pochádza od Zlého“⁵⁷. Z toho možno logicky dedukovať, že akékoľvek ospravedlňovanie využitia konečného efektu (produktu) vraždy nenarodených detí vykonanej v minulosti, ktorým je vakcína, pre dobro iných detí, je vnútorne nekonzistentné a nekoherentné nielen vo vzťahu k *Ecclesiae magisterium ordinarium*, ale najmä k tomu, čo Ježiš Kristus povedal.

Podstatný a teda rozhodujúci význam pre mravnú kvalifikáciu ľudského skutku (povinnej vakcinácie) má predmet (predmetový cieľ – vakcína z potratených ľudských plodov), ku ktorému smeruje tento skutok, (presnejšie ku ktorému smeruje podmet, ktorý ho vedome realizuje na základe intencie), a okolnosti, čiže zjednodušene: predmet, cieľ spojený s intenciou a okolnosti, kde sa reflektuje väzba medzi osobou a skutkom, v perspektíve transcencie a integrácie osoby v skutku⁵⁸. Nadväzujúc na tradíciu tomistického konceptu ľudského skutku (*actus humanus*)⁵⁹ sa v teologickomorálnom hodnotení primárne mravne hodnotí najmä predmet (predmetový cieľ, *finis operis, finis intrinsecus actus humani*), následne sa mravne hodnotí podmetový cieľ (cieľ konajúceho, intencia, *finis operantis, finis extrinsecus*) a až nakoniec okolnosti (*circumstantiae*), ktoré (podobne ako podmetový cieľ, intencia) však podstatne nemôžu zmeniť mravnú kvalitu *actus humanus*. Pápežské *Magisterium ecclesiae* dôrazne akcentuje najmä predmet ľudského konania⁶⁰, lebo mravná podstata ľudského skutku vakcinácie je primárne a podstatne situovaná v predmete konania (v aplikovanej neetickej vakcíne, kauzálnne spojenej zo zločinom potratu), čiže v predmetovom celi vakcinácie, ontologicky určujúcom jeho mravnú kvalitu. Až následne sa analyzuje mravná kvalita podmetového cieľa a okolností.

V prípade aktívnej aplikácie a využitia týchto vakcín rodičmi pre ich žijúce deti, sú rodičia v reťazi morálnej zodpovednosti v pozícií ešte väčšej časopriestorovej oddelenosti⁶¹ od intencionálneho zločinu sériovej vraždy nenarodených detí, ako iné subjekty (aktívni vykonávatelia potratov, vývojári, producenti vakcín...). Avšak fakt, že sú koncovým používateľom produktu sériovej vraždy nevinných detí neznamená, že niet žiadnej formy spolupráce, na konaní, ktoré je vnútorne zlé samo osebe – zo svojej podstaty. Iste sú aj rodičia, ktorí vo svedomí nesúhlasia s eticky nedovoleným procedurálnym postupom (vývoj a výroba spomínaných vakcín pomocou potratov) a odsudzujú ho ako zlý, ale napriek tomu slobodne súhlasia s aplikáciou takto vyrobených vakcín. V tomto prípade síce môže ísť o vzdialenú nepriamu materiálnu spoluprácu⁶² na zločine vraždy nenarodených detí, ktorá je však tiež zlá *ex genere suo*, lebo tým, že človek (rodič) súhlasí s aplikáciou takej vakcíny, tak sa nepriamo podieľa na zlom konaní vraždy nenarodených detí, ktoré vakcinácii ich detí

⁵⁷ Por. Mt 3, 37.

⁵⁸ Por. K. Wojtyła. *Osoba i czyn oraz inne studia antropologiczne*. Lublin 1994 ss.73 - 99, 151 – 191, 229 – 300. Sumarizačne sú tieto podstatné skutočnosti prezentované v encyklike *Veritatis splendor*.

⁵⁹ Por. Tomáš Akvinský. *Summa theologiae*. I-II q.18, a.2 – 4.

⁶⁰ Por. Ján Pavol II. *Veritatis splendor*. nr. 76 – 79.

⁶¹ Akokoľvek je minulý zločin potratov časopriestorovo vzdialený, je tak ohavný vzhľadom na mravnú matériu tohto zločinu, že nie je mravne správne ani mravne dovolené mať akýkoľvek diel spoluzodpovednosti na tomto zločine. Kritérium oddelenia a nezávislosti nestačí ani v prípade rodičov, ktorí súhlasia s vakcináciou svojich detí takýmito vakcínami, ale súčasne nesúhlasia s potratmi, na základe ktorých sa vakcíny vyvinuli a vyrobili. Tu je adekvátne poukázať na biblické usmernenie Ježiša Krista, ako aj na pápežské *Magisterium ecclesiae*, ktoré predkladá náuku o aprobovanom spôsobe mravného hodnotenia *actus humanus*. Aktom slobodnej aplikácie takýchto vakcín rodičia (nesúhlasiaci s potratmi), reálne vstupujú do minimálne nepriameho vzťahu k zločinu potratu, a preto nemôžu za žiadnych okolností ignorovať fakt, čo je priamym výsledkom týchto zločinov: vakcína, ktorá sa aplikuje s ich súhlasom. Aplikácia vakcíny je (minimálne) nepriamou akceptáciou zvrátených systémov a postupov farmaceutického priemyslu, ako aj (minimálne) nepriamou hypokritickou formou aprobácie zločinu potratov, čo je v kontradikcii s morálnou povinnosťou podporovať kultúru života.

⁶² Ako ju správne definovala Pápežská Akadémia Pro Vita. *Dichiarazione: Riflessioni morali circa i vaccini preparati a partire da cellule provenienti da feti umani abortiti*. Roma 2005.

predchádzalo. Avšak tento nemorálny postup aplikovania takýchto vakcín vedie k tichej akceptácii hlboko nespravodlivého konania, čo spôsobuje nárast ľahostajnosti, ak nie priamo k podpore takého konania, s akou sa možno stretnúť v niektorých medicínskych a politických kruhoch⁶³. Vytvára sa zdanie, že Ježišovo biblické odsúdenie dvojznačných a farizejských mravných postojov v zásadných mravných otázkach⁶⁴, ktoré jasne vyžaduje vnútorne koherentné a konzistentné „nie“ fenoménu zla, už neplatí vždy, ale len vtedy, keď to zapadá do momentálne rozšírenej a spoločnosťou akceptovateľnej relativistickej mravnej praxe. Avšak logika zla bola, je, a vždy bude evidentná a neúprosná, lebo mravné zlo plodí len zlo, čiže zlý skutok vraždy nenarodených detí, logicky plodí nemorálny a zlý produkt (predmet -prostriedok), ktorým je vakcína, pričom logická reťaz zla nebude prerušená, ak sa takáto vakcína aplikuje na základe dobrého úmyslu a cieľa. Aplikáciou mravne zlého prostriedku (vakcíny) nikdy nemožno dosiahnuť pravdivé dobro dieťaťa, čiže využitím mravného zla nemožno docieľiť mravne dobrý cieľ, teda cieľ neposväcuje prostriedky, ak sú ony samé v sebe zlé. *Magisterium ecclesiae* konštatuje, „(...) že niektoré hriechy, vzhľadom na ich "materiú", sú vnútorne samy v sebe ťažké a smrteľné. To znamená, že jestvujú skutky, ktoré sú samy v sebe pre svoj predmet vždy pod ťažkým hriechom nedovolené, a to nezávisle od okolností. Ak sa takéto skutky páchajú s dostatočným vedomím a slobodným uvážením, sú vždy ťažkou vinou“⁶⁵. Vražda nenarodených detí je takýmto hriechom (aj keď ju aktívne a priamo spáchali iné subjekty v minulosti) a preto vzdialená materiálna spolupráca na tejto vražde nemôže byť mravne dovolená, najmä ak sa vezmú do úvahy fakty spojené s dnešnými vývojovými a výrobnými praktikami farmaceutických koncernov, kde je ľudský život redukcionisticky považovaný za utilitárny inštrument na dosahovanie akýchkoľvek cieľov vakcinácie. Preto aplikácia neetickej vakcíny vôbec nemôže považovaná za morálnu povinnosť, je totiž extrémne mravne zlým prostriedkom, pomocou ktorého sa deklaruje dosiahnutie dobrého cieľa, ktorý však pri bližšom skúmaní medicínskych faktov nie je tak jednoznačne dobrý, ako sa všeobecne deklaratívne vyhlasuje.

Je správne teologicky zohľadniť postoj *Magisterii Ecclesiae*, že „ak sú skutky vnútorne zlé, môže sa stať, že správny úmysel alebo mimoriadne okolnosti síce zmenšujú ich zlo, ale odstrániť ho nemôžu: sú to "nenapraviteľné" zlé skutky a samy osebe a samy v sebe nemôžu byť zamerané na Boha ani na dobro osoby (...) Preto okolnosti či úmysly nikdy nebudú môcť vnútorne nesprávny skutok zmeniť kvôli jeho predmetu na skutok "subjektívne" bezúhonný alebo taký, ktorého voľbu možno ospravedlniť“⁶⁶. Teda vzdialená materiálna spolupráca na extrémne zlom skutku sériovej vraždy nevinných nenarodených detí nič nezmení na tom, že aktívna aplikácia priameho výsledku tejto vraždy, čiže aplikácia vakcíny, bude zo svojej podstaty zlá sama v sebe, a to nemožno ospravedlniť tými nejakými dôvodmi, pričom to rozhodne nemožno vyhlásiť za morálnu povinnosť vzhľadom na ohavnú mravnú kvalitu daného skutku, kauzálne predmetovo a minimálne parciálne podmetovo spojeného s úkonom aplikácie vakcíny. Neaplikovanie takýchto vakcín a ich rozhodné odvrhnutie vo svedomí veriacich rodičov je morálne správnym teologickým postojom bezpodmienečnej úcty voči daru ľudského života, ba z pozície katolíckej viery je toto odmietnutie nespochybniteľnou morálnou povinnosťou, lebo „treba zamietnuť ako mylnú mienku, že vedomá voľba akýchkoľvek spôsobov konania alebo konkrétnych skutkov sa nemôže považovať za mravne zlú vzhľadom na ich povahu, bez ohľadu na vôľu, ktorou sa voľba vykonala, alebo nehládajúc na súhrn predvídateľných dôsledkov, ktoré daný skutok prináša všetkým zainteresovaným. Bez tohto racionálneho určenia mravnej kvality ľudského konania by nebolo možné potvrdiť "objektívny mravný poriadok" ani predostrieť nijakú vymedzenú normu, ktorá by zaväzovala bez výnimky“⁶⁷.

Pravdivé hľadanie prostriedkov na dosiahnutie dobrého cieľa sa len vtedy realizuje na úrovni hodnej človeka (najmä katolíckeho rodiča), keď predmet konania, cieľ konania, ako aj prostriedky použité na jeho dosiahnutie, zodpovedajú jeho rozumnej prirodzenosti (*bonum honestum*), čiže aj prostriedok musí byť dôstojný (*honestus*) sám v sebe, aby mohol byť klasifikovaný ako *bonum utile* (užitočné dobro) v mravnej rovine. V mravnej perspektíve nestačí, aby bol prostriedok redukovaný

⁶³ Por. Kongregácia pre náuku viery. *Dignitas personae*. nr. 35

⁶⁴ Por. Mt 3, 37.

⁶⁵ Por. Ján Pavol II. *Reconciliatio et paenitentia*. nr. 17.

⁶⁶ Por. Ján Pavol II. *Veritatis splendor*. nr. 81.

⁶⁷ Por. Ján Pavol II. *Veritatis splendor*. nr. 82.

len na utilitaristický inštrument alebo chápaný *in sensu stricto* len ako užitočné dobro (*bonum utile*) samo osebe, bez vzťahu k jeho vnútornej mravnej podstate, ktorá v tomto prípade pramení v extrémnom zločine nevinných potratených detí. *Intrinsece malum*, je principiálnou mravnou kategóriou skutku (vakcinácie), ktorý mravne charakterizuje samotnú vakcínu, ako aj úkon vakcinácie, a tu logicky absentuje akýkoľvek ontologický mravný dôvod na ospravedlnenie jej aplikácie (aj keď len špekulatívne podmiennečnej a dočasnej) pre dobro iného ľudského subjektu. Ide o (minimálne) vzdialenú nepriamu pasívnu materiálnu spoluprácu, ktorej sa však treba postaviť na odpor, lebo sa jedná o spojitosť s mimoriadne odporným zločinom vraždy desiatok detí, s cieľom zabezpečiť produkt (prostriedok), ktorého úlohou je proklamovaná ochrana zdravia iných detí. Keďže tu nemožno poprieť kauzálny vzťah medzi predmetom konania v minulosti (vraždou) s úmyslom a cieľom konania (vývoj a výroba vakcíny), ako aj vzťah s dnešným úkonom samotnej vakcinácie (priame využitie produktu v podobe vakcíny, kauzálne pochádzajúcej zo sériovej vraždy), tak ťažko možno nájsť nejaký oprávnený mravný dôvod, ktorý by teoreticky mohol ospravedlniť úkon dnešnej vakcinácie pomocou vakcíny, ktorá je finálnym výsledkom zločinu tejto mnohonásobnej vraždy. Okrem toho je nepriama materiálna spolupráca (keď sa človek nezúčastňuje na zlom skutku ale iba na tom, čo sa touto činnosťou pripravuje) hriechom konaním, ktoré môže byť dovolené ak sám skutok je dobrý alebo indiferentný (z hľadiska mravného predmetu) alebo keď jestvuje proporcionálne veľká príčina⁶⁸. Toto však úkon vakcinácie neetickými vakcínami rozhodne nespĺňa, lebo už predmet (vakcína využívaná ako priamy prostriedok,) konania je zlý, keďže sám v sebe je výsledkom *sub grave* zlého konania, a jeho chemické zloženie (prostriedku – vakcíny) je toxické, pričom život potratených detí nemožno komparovať s ochranou zdravia dnešných detí.

Ak *Ecclesiae magisterium ordinarium* takéto konanie všeobecne a kategoricky zakazuje (*Evangelium vitae* a *Veritatis splendor*), tak z toho logicky vyplýva mravná nedovolenosť akejkolvek formy spolupráce na takomto konaní⁶⁹, keďže sa morálne jedná o mravne najzávažnejší predmet ľudského skutku, ktorým je využitie zákernej inštrumentalizácie a terminácie nevinného ľudského života, pre chcené dobro iného ľudského života. Ak je predmet (presnejšie predmetový cieľ - prostriedok ľudského skutku vakcinácie) zlý *ex toto genere suo*, tak je zlý vždy, všade a za každých okolností, tak žiadne okolnosti nemôžu ospravedlniť jeho aplikáciu. Ak sa skutok vraždy nevinného ľudského bytosti (urobený v minulosti), využije dnes na proklamovaný dobrý cieľ, čiže pre deklarované dobro inej osoby, tak sa človek stáva minimálne nepriamo spolu vinným na zločine sériovej vraždy, v závislosti od jeho osobného (ne)súhlasu s danou vraždou. Priame či nepriame využitie tejto sériovej vraždy nenarodených detí na proklamované dobro (ochrana pred vybranými chorobami) pre iných (žijúce deti), je nepochybne nemorálne. Okolnosti (spomínané ako dôvody v deklarácii či v inštrukcii) totiž nemôžu zmeniť morálnu kvalitu zlého ľudského skutku vakcinácie, primárne vzhľadom na jeho predmet - *finis operis* (vakcínu), na skutok, ktorý by sa stal dobrým zo svojej podstaty. Preto nie je ani proklamovaný šľachetný úmysel a cieľ vakcinácie (podmetový cieľ – *finis operantis*), ako aj použitie takýchto vakcín, ospravedlnením pre predtým vykonanú vraždu dieťaťa, ani pre mravne zlý efekt tejto vraždy (vakcínu), ani pre zamýšľané deklarované dobro vakcinácie (ochrana zdravia). Cieľ konania (vakcinácie) neposväcuje nemorálne prostriedky (či už blízky a priamy, ktorým je vakcína, alebo vzdialené a nepriame, ktorými sú vraždy detí) na dosiahnutie tohto cieľa. Tým, že človek aktívne využíva produkt týchto vrážd (vakcínu) ako predmetový prostriedok, tým sa podieľa na nepriamej vzdialenej materiálnej spolupráci a okolnosti tohto skutku (vražda bola vykonaná v minulosti a vykonal ju iný subjekt) nemajú v sebe silu nejako zmeniť nielen etickú kvalitu takéhoto zlého skutku (vraždy), ale ani etické hodnotenie (minimálne) materiálnej spolupráce v úkone vakcinácie. Okolnosti, dnešného konania (vakcinácia neetickými vakcínami), ktorými sú možné nebezpečenstvá vo forme šírenia patologickej nákazy, nemožno v žiadnom prípade postaviť na vyšší stupeň dôležitosti a významu, ako samotný zlý predmet vakcinácie, ktorým je vakcína z potratených ľudských plodov. Totiž tento predmet je podstatným prostriedkom, ktorý nemožno v tomto prípade klasifikovať ako *bonum utile* v pravom zmysle slova, keďže je kauzálne priamym efektom zlého konania a logika zla vydáva svedectvo pravdy o tomto probléme: zlo vždy plodí len zlo. Samotný predmet ako prostriedok – čiže vakcína - je zlým *ex genere suo*, čiže logicky teda nie je ani *bonum utile* ale ani *honestum*. Vysvetlenie v širšej filozofickej perspektíve a v zhode s metafyzickou zásadou

⁶⁸ Por. A. Kokozka. *Teologia moralna fundamentalna*. Tarnów 1994. s.145.

⁶⁹ Por. Kongregácia pre náuku viery. *Donum vitae*. I,4.

ens et bonum convertuntur, je také že, možným cieľom prirodzenej túžby je dobro jestvujúce v samotnej veci, pričom cieľom dobrovoľnej túžby, je poznané dobro. Tu sa vynára metafyzická mravná otázka: aké dobro jestvuje vo veci (predmete), ktorým je neetická vakcína derivovaná z potratených ľudských plodov? To, čo bytostne predstavuje daná vec (vakcína) je zlo zo svojej podstaty, lebo vo veci (vakcíne) je hypokriticky ukrytý zločin potratu nenarodených nevinných ľudských bytostí (*intrinsicce malum*), pričom táto vec – zlá sama v sebe – sa stáva prostriedkom na dosiahnutie deklarovaného cieľa vakcinácie. Isteže úkon vakcinácie v dnešnej dobe je časopriestorovo oddelený od spomínaných vrážd nenarodených detí, avšak aj tak je v úkone vakcinácie prítomná vnútorná spojitosť s dávnejšie vykonaným zlým skutkom vraždy. Totiž úkon vakcinácie aktívne využíva priamy efekt tohto zločinu, ktorým je vakcína, ako priamy predmetový prostriedok na dosiahnutie deklarovaného dobrého podmetového cieľa pre žijúce deti.

Záver

Ak sa vezme v úvahu Zjavenie, Tradícia a pápežské učenie *Ecclesiae Magisterium ordinarium*, čiže jeho objektívna mravná perspektíva rozlišovania (čo sa týka najmä metodologickej optiky mravnej reflexie rešpektovania daru života), antropologicko-ontologické dôvody (dôstojnosť každej ľudskej osoby a fundamentálne práva ľudskej osoby⁷⁰), ako aj zásada *ens bonum convertuntur*, či etická analýza ľudského skutku v perspektíve imanentnej väzby s *lex naturalis* a *lex aeterna*, personalistická norma *persona est affirmanda propter se ipsam*, tak je možné konštatovať, že jestvujú veľmi závažné mravné dôvody: 1. Nemorálne používanie niektorých vakcín pripravených na bunkách derivovaných z potratených ľudských plodov a evidentná nedovolenosť priamo či nepriamo žiadať smrť človeka na dosiahnutie dobra pre iného nevinného človeka; 2. Nie je možné vziať za predmet (vakcínu pochádzajúcu z potratu) aktu ľudskej vôle to, čo zo svojej mravnej podstaty narúša mravný poriadok; 3. Nemožno priamo konať mravné zlo, ani nepriamo či priamo súhlasiť s predošlým (kauzálne súvisiacim mravným zlom vraždy), ani ho intencionalne žiadať či využiť tak, aby z toho kauzálne vzišlo dobro pre iný ľudský subjekt; 4. Prítomnosť jasného popretia slobody svedomia a náboženskej slobody, a popretie práv pacienta na osobnú integritu, autonómiu a nedotknuteľnosť; pre ktoré je nutné mravne hodnotiť povinnú vakcináciu neetickými vakcínami ako evidentne zlý skutok *ex toto genere suo*.

Na záver možno predložiť otázky:

Aké je to svedectvo katolíckej viery a bezpodmienečného rešpektu voči *donum vitae*, ak katolícki rodičia a lekári, budú na jednej strane verejne bojovať s kultúrou smrti a odmietajú terapeutické využívanie embryonálnych kmeňových buniek, potraty, umelé oplodnenie, antikoncepciu (...) ako aj iné útoky proti životu, a na druhej strane budú bez protestov spokojne kanibalisticky využívať produkty mnohonásobnej vraždy, ktorým sú spomenuté vakcíny, pričom to budú proporcionalisticky ospravedlňovať želaným dobrom ich detí?

Bude sa podľa situačnej etiky a v intenciách mravného relativizmu arbitrárne a selektívne rozhodovať o tom, v ktorých prípadoch bude postoj viery rodičov či iných členov katolíckej cirkvi v súlade so Zjavením, Tradíciou a s učením Magistéria, a v ktorých už proporcionalisticky a konzekvencionalisticky nie je nevyhnutné, koherentne a bezpodmienečne stáť na pozícii úcty voči daru života?

Bude katolícke rodičovské i lekárske „áno“ ľudskému životu skutočne bezpodmienečným (bezvýnimkovým) „áno“, a rodičovské i lekárske „nie“ vražde nenarodených skutočne bezpodmienečným (bezvýnimkovým) „nie“? *Parentes et medici, nascituri morituri vos salutant!*

Prednáška odznela na Konferencii Ochrana života v septembri 2014

IN: FOLIA UNIVERSITATIS TYRNAVIENSIS. VOL XXI, TRNAVA 2014

⁷⁰ Osoba človeka v perspektíve *Imago Dei*, čiže dar slobody a svedomia, ich nedotknuteľnosť a neredukovateľnosť, transcendentná svätosť daru života, neporovnateľnosť hodnoty daru života s inými dobrami, neodhateľné právo na život každej existujúcej ľudskej bytosti v kontexte zachovania jej integrity.

